

Forfatter: Rahbek, Karen Margrete

Titel: BREV TIL: Mynster, Jakob Peter FRA: Rahbek, Karen Margrete (1806-uu-uu)

Citation: Rahbek, Karen Margrete: "BREV TIL: Mynster, Jakob Peter FRA: Rahbek, Karen Margrete (1806-uu-uu)", i *Breve fra J.P. Mynster*, Gyldendalske Baghaudling (F. Hegel), s. 259. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001991707-000-shoot-L0019917070000163.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Breve fra J.P. Mynster

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Fra Samme.
1806.

— Nu skulde jeg dog til at fortælle Dem lidt om Adam hiin Digres „Hakon Jarl", naar jeg blot vidste, hvad og hvordan jeg skulde fortælle det, og jeg tillige var vis paa, at min Fortælling ikke blev altfor koedum. Jeg kan sagtens fortælle Dem, naar det kan nytte noget, at der var en almindelig Glæde derover, da det i Søndags Aftes, hos Ørsteds, blev forelæst af Rosing, og at jeg vist ikke var den, der glædede mig mindst, endskiøndt jeg vel sagtens var den, der beholdt Glæden meest hos sig selv. Efter Oehlschlägers Ønske skulde Rahbek have læst Stykket for os, og, naar han ikke kunde, da Hufe^{*)}. Da nu Rahbek ikke kunde eller ikke vilde, saa fik jeg da Hufe overtalt; men Aftenen før det skulde læses, kom han hjem fra H. C. Ørsted, hvor han havde været inde for at gjøre sig noget bekiendt med Stykket, og sagde mig, at han „pænneød" ikke kunde læse det. I denne hans nød besluttede han den næste Morgen at gaae ind til Rosing (som han i mange Aar er rendt af Veien for ved alle Leiligheder), og overtale ham til at læse det. Rosing blev da som halvgal af Glæde over den i saa lang Tiid forsvundne Hufe, og lod sig overtale, endskiøndt han dog godt indsaar Vanskeligheden deraf; det er rigtignok ogsaa, saa vidt jeg kan indsee, lettere at staae paa et Theater og sige noget frem, som man har lært udenad, end i et Værelse at forelæse noget, som man kiender lidet eller intet til i Forveien. Imidlertid skilte han sig virkelig godt fra det, og blev saagar meget beundret. Under Læsningen havde jeg den Ærgrelse, at Hr. G. — som gierne kunde have været borte ved denne Leilighed — bestandig kom frem med nogle for det meste meget trivielle Anmærkninger (idel Lovtaler naturligviis), og herover vare Hufe og jeg da bestandig fristede til at sige til ham: Saa?! hurtige Hoved! — Videre vil jeg ikke indlade mig paa Stykket; jeg s. 260 kan ikke sige Dem andet, end at det er meget deiligt altsammen, og at der kun er meget lidt „Vennepoesie" deri. Jeg forstaaer ikke, hvorledes det skulde være mueligt, at Theater-Directionen ikke skulde antage det, medmindre den skulde være ligesaa human som „Møllerkonen"^{*)}; thi saa vil den eene Omstændighed, at Hakon offerer sin Søn, være en stor Anstødssteen. —

2

Jeg har nu 4 Gange læst Deres ypperlige („hvad jeg skrev, detskrev jeg") Skrivt^{**}), og skuldemeene, at jeg ret godt veed, hvadder staaer i det, og jeg har ogsaa Lovat talederom, siden De har gjort mig den Ære at bede mig sige Dem min Meening derom. At der i Kongens Riger og Lande ikkeer eteeneste Menneske, derhavde kunnet tale saaledes omsaadan Ting, er jeg dristignok til atturdebestemme; og jeg glæder mig ved at kunne haabe, at adskillige Mennesker vil faae Øinene op, deels til at kunne see Sagens Vigtighed, som det her gjælder, og deels ogsaa — jeg vil ikke skiule min Forfængelighed — til at faae noget Begreb om Præsten i Spiellerup; thi jeg er rigtignok umaneerlig stolt af Dem. Jeg læste forleden Dag det, Rahbek skrev i den sidste liturgiske Feide, og opdagede, at han har været anderledes uhøflig mod Nordahl-Brun, end De imod Boisen; forresten kan jeg ikke klage over, at De har været for høflig. Hufe har drillet mig flere Gange ved at holde Biskop Boisens Portrait for mig, men har dog ikke ret kunnet bevæge mig til Medynk, uagtet jeg er et blødt Gemyt. Det har ogsaa fornøiet mig, at De paa flere Steder af Deres Boiseniade ikke har kunnet holde Deres Vittigheder tilbage (saaledes: „Men hvad! om den var i Form af en Kirkegaard?"). Rahbek er ogsaa meget rørt over Deres Spørgsmaal, om man skal indrette Liturgien efter dem, som ikke gaae i Kirke; men jeg vilde s. 261 være gladere, om han var rørt over det, som er mere værd end al Verdens Vittighed, og det kan slet ikke trøste mig, at han siger, at De har forsvaret „Deres Sag" — som dog vel er meer end Deres, eller noget Menneskes Sag — godt, og at Deres Skrivt er „ypperligt skrevet". — Hufe har læst Dem endnu tiere end jeg, og har slet ikke andet i Hovedet, og roeser Dem uafsladelig. —

Jeg ærgrer mig over, at jeg ikke strax, da Hakon Jarl kom, bad Doctor Ørsted om Tilladelse til at afskrive den, thi saa havde jeg kunnet blive ret bekiendt med den. Men jeg kan dog vel omtrent besvare hvad De spørger om^{*)}. Hakons Død indbefattes deri, og Olaf er saa mærkelig og tillige saa interessant, at jeg godt kan tilgive Rosing, at han vilde have den Rolle; Religionskampen driver sagtens sit Væsen deri, men „om det er hedensk eller christeligt", tør jeg ikke bestemme. — Det er, paa enkelte Steder nær, overalt i riimfrie Jamber. Hakons Elskerinde — dette maae jeg tilføie, skiøndt De ikke har spurgt derom — er meget interessant; især er en Monolog af hende, som hun holder i Hulen, efter at hans Kiste er indsat der, over al Beskrivelse deilig. Kisten forsvinder tilsidst, hvilket vel skal være et Billede paa Hedenskabet, som maae give Plads for Christendommen. Jeg kunde vel saaledes fortælle Dem et og andet deraf, men jeg er saa bange, at jeg skal blive et „hurtigt Hoved", og komme frem med dum Snak. Hufe burde egentlig fortælle Dem noget derom, da han næsten 3 Gange har læst Stykket, men det er ikke at tænke paa, at faae ham til Sligt.

Siden jeg nævnede Hufe, maae jeg sige Dem, at han er gyseligt uartig i denne Tiid, og har fundet paa at snakke efter Dem^{**}). Om Aftenen er han rigtignok meget skikkelig, s. 262 thi han sidder i al Alvorlighed og læser. Det fornøier mig meget, at De har faaet Snorro, idetmindste paa Bordet; thi Hufe og jeg troer rigtignok, at det har været en Flyvelyst af Dem, og at De vist neppe arbejder Dem saaledes heelt igiennem den, som vi nu snart have gjort. Jeg maae ogsaa tilstaae Dem, at min Enthnsiasme ikke ganske har souteneret sig; men dengang jeg først talte til Dem derom, vare vi ogsaa ved det allerinteressanleste, nemlig Tiden fra Harald Haarfager, og omtrent til Olaf den Hellige; siden efter forekomme Personerne mig langt fra ikke saa mærkelige, dog undtager jeg Een, som er min særdeles gode Ven, nemlig Harald

Haardraade. Nu stikker vi i Birkebeenernes og Baglernes Historie, og deri er adskilligt ganske snorrigt, men lidt trættende ved de vildsomme Slægtregistre, som Hufe — der altid har Lyst til at gaae grundigt frem i sine Studeringer — siden Magnus Barfod har plaget mig med. Forestil Dem, at jeg maae lære Thorlacius's og Kierulf's Tabeller saa godt som udenad, saa jeg kunde snart lade mig examinere i de norske Konger af det 12te og 13de Aarhundrede, endskiøndt de dog langt fra ikke ere mine bedste Venner. Det er dog ret moersomt, naar man læser Snorro, at være saa bevandret i det gamle Norge, som vi nu ere. Men nu maae jeg vandre fra Dem og Snorro til Spisebordet, og vil blot tilføie dette, at jeg ønsker meget, at De, om De virkelig for Alvor læser Snorro, ved Leilighed fortæller mig, om De holder af de samme Konger som jeg. —

2*

Nu har jeg da spiist til Middag, og derefter expederet et Brev til Frue U., og kan nu igien tænke paa min Onkel. Det er lidt ærgerligt for mig, at jeg om Søndagen maae sidde og tænke paa, at nu prædiker De i Spiellerup og nu i Smerup, og at jeg dog maae blive hvor jeg er, og for det meste ikke engang kan komme i Kirke, end sige i nogen af Deres. Jeg er ogsaa ofte meget misfornøiet med det Søndags-Levnet, jeg, s. 263siden jeg er blcven givt, har ført, thi skiøndt jeg vel i min Stue sidder og læser min Prædiken med Andagt, saa føler jeg dog, at den Tilbøielighed til ofte at besøge Guds Huus, der allerede i min tidligste Ungdom httrede sig. var uskrømtet, og altsaa vel værd, at den aldrig burde være i mindste Maade dæmpet, men tvertimod tilfredsstillet. —

Carl siger i Deres Sprog: „Der maae alvorlig tænkes paa, at sætte Grændse for det Skriverie, for det gaaer „virkelig" alt for tit paa"; men De siger jo ikke et eeneste Ord derom, og hvor kan man da forlange, at jeg skal holde op? —